

Veronika Fišerová

Jaké vlastnosti dělají hrdinu hrdinou?

Poslední výstřely a poslední bolestné výkřiky se rozlehly po zemi, pak bylo ticho, byl konec.

Celou dobu to nebyly hrdinské činy, bylo to zoufalé, beznadějné a špinavé umírání. Ale přece jen už byl konec všeho. Konec války, Habsburků. Konečně byl klid.

Vydal jsem se zpět do teď už mrtvého města. Všude zůstaly trosky. Začaly mě pálit oči a za malou chvíli už jsem měl mokré tváře. Klesl jsem na kolena a z mého hrdla se vydraly hlasité vzlyky. Mé město, můj domov, moje vše, nic z toho nezůstalo. Můj smutek se ve stejnou chvíli proměnil na nezastavitelný záchvat vzteku. Vběhl jsem do prvního domu, tedy spíše trosky. Začal jsem odhazovat sesypané cihly a

nadávat na náš krutý a nespravedlivý svět, který mě připravil o všechno. Ovšem ve chvíli, kdy jsem uviděl nehybnou ruku, jsem se vším přestal. Nevěděl jsem jestli mám brečet nebo se nadále vztekat, nevyznal jsem se v sobě. V tu chvíli mě popadla jiná emoce, zvědavost.

Začal jsem opatrně odhazovat cihly, chtěl jsem vědět, kdo je pod nimi. Nedoufal jsem, že by ten někdo byl ještě naživu, jen jsem chtěl vědět, kdo zmařil svůj život. Když jsem byl s odhazováním hotov, pořádně jsem si prohlédl tělo další nevinné oběti 1. světové války. Byl to voják. Nevím proč, ale sedl jsem si na hromadu cihel a začal si povídat s nehybně ležícím tělem. V půlce věty jsem se zvedl a chtěl jsem ho odtáhnout ven, jelikož střecha vypadala, že se každou chvíli zřítí. Popadl jsem mrtvolně studené tělo a začal ho vláčet za sebou z domu. Lekl jsem se, když podle mě mrtvý voják začal křičet bolestí způsobenou mým nešikovným uchopením jeho rukou. Začal se zmítat a já ho s údivem pustil. Chvíli sebou házel a křičel, asi nadával a popravdě se mu ani nedivím. Podal jsem mu ruku, ale místo toho, aby se mě chytil a zvedl se, stáhl mě

k sobě na špinavou zem. Celkem jsem se lekl, tak jsem se na něj nepřátelsky podíval a on se mi začal omlouvat. Zakryl jsem mu ústa rukou. Podíval se na mě vyděšeně a ucukl. Když se uklidnil a začal

pravidelně dýchat, snažil jsem se s ním komunikovat. Alespoň trochu. Byl příjemný. Sloužil jako desátník pod německou vlajkou.

Ale vždyť německá armáda přece zničila všechno, co jsem kdy na světě miloval.

Začal jsem k němu cítit nechuť. Rychle jsem se postavil a úplně ignoroval jeho bolest, když jsem ho stavěl na nohy.

Došli jsme do mého nynějšího domu. Tedy pod most. Tam jsem ho posadil na zem a hodil po něm poloroztrhanou deku. Přece jen byl listopad a on měl na sobě jen zbytky roztrhané vojenské uniformy. Dokonce jsem se snažil být milý.

I přes skutečnost že je to německý voják, jsem mu nabídl vosk, který jsem ulomil ze hřbitovní svíčky. On však ohrnul nos a začal se zvedat. Naneštěstí mu podjela noha a on spadl do rozvodněné řeky. Křičel

o pomoc. Jenže já stál a koukal. Koukal jak se topí.

Začalo mi být špatně ze mě samého. Předě mnou umírá člověk a já nic nedělám. V okamžiku, kdy jsem si to uvědomil, jsem ze sebe shodil vše, co by mě mohlo táhnout ke dnu a skočil jsem šipku do ledové vody. Zachránil jsem jeho život, ale ten svůj už ne.

Praštil jsem se o kámen do hlavy a ztratil vědomí. Před očima jsem uviděl celý svůj život. Život, né moc dlouhý, ale plný omylů a chyb. Pak byla tma.

Vzápětí se začalo oteplovat a mezi tmou si razil cestu slabý proužek bílého světla. A já pochopil, že už nejsem mezi živými. Ale nelitoval

jsem. Zachránil jsem život člověka, který se ho chystal obětovat pro svou zemi. Pochopil jsem, že jiná národnost, jiná republika a ani jiná barva pleti, nemění na člověku jeho vlastnosti. A každý si zaslouží šanci, aby ukázal kým doopravdy je a ne kým se zdá být.

S touto myšlenkou jsem se odebral k věčnému spánku. Nenávisť za lásku a láska za život.